

[Hans Jacob Sørensen.]

anerkender ogsaa, at Tjenestemændene har haft denne Opfattelse, og jeg tvivler for øvrigt ikke om, at havde Finansministeren sagt lige ud, saadan som Stillingen er: Jeg har ikke Pengene, og skal de skaffes til Veje, maa det være gennem nye Skatter, og derfor maa Tjenestemændene i denne Omgang renoncere og overhovedet give Afkald paa Tillæg! saa havde Finansministeren sikkert ogsaa faaet Tjenestemændenes Tilslutning dertil. Men det, som er sket — man skal jo altid anerkende det rigtige, ikke mindst, naar det er ens Modstandere, som gør det —, er jo, at man fra Regeringspartierne Side alligevel har erkendt Tilpasningskravet og har givet sig ind under Nødvendighedens Lov og søgt at træffe Foranstaltninger, som gaar i den rigtige Retning.

Jeg vil da sige, at vi selvfølgelig for vort Vedkommende stemmer for dette Lovforslag, men vi vil prøve paa at hjælpe Finansministeren til at give Loven en Udvidelse, saadan at han bliver fri for at foretage yderligere Skatteudskrivning for at skaffe de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der her er Tale om.

Jeg glæder mig virkelig over Forandringer til det bedre hos Regeringspartierne. Jeg tænker i denne Forbindelse paa de Forhandlinger om Lønsspørgsmaal, der førtes i dette høje Ting i 1927, og den Sindstilstand, der da prægede de Herrer, ikke mindst inden for Socialdemokratiet. Det ærede Medlem Hr. Bjerring og det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, der er saa forskellige i det Ydre, de var jo saa enige i deres Betragtninger over det, der den Gang skete med Hensyn til Ændringer i Tjenestemandsløvgivningen. De brugte stærke Ord, meget stærke Ord. Der var den Gang ikke Tale om Borgersind og Samfundssind og lignende over for de Tjenestemænd, der, ganske som Tjenestemændene har gjort det nu, havde erkendt Tidens Vanskeligheder og havde forstaaet, at de maatte finde sig i reducerede Lønninger. Men jeg tager den stedfundne Udvikling som Bekræftelse paa det gamle Ord om, at daarlige Tider virker forædlende paa Menneskene baade med Hensyn til det Indre og ogsaa, vil jeg da haabe, med Hensyn til Udtryksformer. Jeg skal ikke her i Dag gaa i Einzelheder med Hensyn til at skildre det, som de Herrer paa det Tidspunkt præsterede i Retning af at stille op, hvordan det procentvis forholdt sig med, hvad Generaldirektøren for Statsbanerne skulde afgive, og hvad den fattige ugifte Portør ude paa en Landstation maatte afgive, men jeg vil have Lov at fremhæve, at havde der i Dag sidet

en Venstregering og denne Regering havde fremsat dette Forslag, saa tvivler jeg om, at de Herrer saa helt havde været at finde, hvor de nu er. Jeg tror, at de vilde være vendt tilbage til deres gamle Sæder og Skikke, men jeg er altsaa saa meget Optimist, at jeg alligevel haaber paa, at den Kur, de har været ude for og er ude for, virkelig vil forbedre og forædle dem.

Der er Folk, der kalder det foreliggende Forslag et Besparelsesforslag. Jeg vil blot ud over det, jeg allerede herom har udtalt, sige, at Kendsgerningen er, at vi forhandler om en Lønforhøjelse paa $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Tjenestemændene. I den Fremstættelsestale, den højtærede Finansminister holdt, sagde han, at dette Forslag dannede ikke noget Præcedens. Det er givet, sagde Finansministeren, at med Vedtagelsen af dette Lovforslag skabes der ikke Præcedens for Fremtiden. Den 1. April 1935 vender man tilbage til den nugældende Lov. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Finansminister: Er der Valg i Luften, for jeg synes, en Udtalelse som denne kunde tyde noget derpaa? Til 1. April 1935 vender man tilbage til den nugældende Lov. Finansministeren nikker, og han siger ja, men jeg maa saa spørge den højtærede Finansminister yderligere: Er det under alle givne Forhold? Er det en Forsikring, der er givet Tjenestemændene under de førte Forhandlinger: at komme, hvad der vil, saa gælder fra 1935 de Reguleringstillægsbestemmelser, der er sat ind i Loven af 1931. Og jeg tillader mig — fordi det altid er rart at have Sagerne klaret — at spørge den Mand, der skal være Ordfører for det andet Regeringsparti: Er det ogsaa dette Partis Stilling, at her behandler vi noget, der kun skal gælde til 1. April 1935, og derefter vender vi tilbage til det, der er det egentlige? Jeg kan ikke helt tro, at det andet Regeringsparti har kunnet indtage denne Stilling. Hvis det er saadan, saa er det i hvert Fald en meget dristig Stilling at tage.

Vi staar jo nemlig over for det Spørgsmaal, jeg allerede har berørt: Hvor skal Pengene komme fra? Jeg kunde tænke mig, at adskillige af de Tjenestemandrepræsentanter, der har været med i Forhandlingerne om Spørgsmaalet, har hørt Skatteskruen dure i det fjerne og er kommet til at tænke: Ja, men selv disse $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vil de ikke netop bevirke, at Skatteskruen faar en yderligere Omdrejning?

Og her kommer vi til et meget stort Spørgsmaal, et Spørgsmaal, der bliver mere og mere brændende, jo længere vi naar hen imod 1. April: Hvorledes vil Ministeriet